

KERBELA VAKIASI

Hazırlayan N. Nadir SONAY

Miladi 681 hicri 61. yılın Muharrem ayının 10. günü, İmam Hüseyin'in (a.s) şehadet günüdür. Bu tarih, yani on Muharrem günü hak yolunda tahakkuk etmiş olan bir yiğitlik destanının olduğu gibi, eşi görülmemiş kinin, düşmanlığın, kanlı katliamın ve iğrenç vahşetin 1327. yıl dönümüdür. Hicri tarihe göre ise 1368. yıl dönümüdür.

Bu tarihin bizlere elemin ve acının bütün renkleriyle bezenmiş bir tabloyu sergilediği bir gerçektir. Ama İslam'ın bekası için işlenmiş bir cihadın gerçekliği bakımından çok daha anlamlı ve onur vericidir.

Bu anı (hatıra) bizlere hiyanetin, nankörlüğün temsilcisi olan Muaviye oğlu Yezid'in ve onun barbar yandaşlarının güneş ışınları kadar parlak ve şeffaf olan hakka kara çalmak istemlerinin saçmalığını anımsatmaktadır.

Kerbela faciasını gündeme getirip ondan bahsetmek bazılarına gereksiz görünebilir. Ama biz bu hususu ayrımcılık veya kutuplaşma yaratmak için gündeme getirmiyoruz. Zira İslam dini Kuran'ın emrettiği gibi tevhid ve birliği esas alan ilahi nasların temelleri üzerine inşa edilmiştir. Tevhidi şahadet kelimesiyle *“Eşhedu en lâilâha illa-lah ve eşhedu enne Muhammeden Resulullah”* diyerek inancımızı belirtiriz. Ama birlik ve beraberliği Allah Teala'nın Kuran'da emrettiği *“Allah'ın ipine sımsıkı sarılın ve dağılmayın”* ayetini Resulullah'ın bir hadisinde de *“Allah'ın kardeş kulları olun”* diye buyurduğu tavsiyesini rehber olarak kabul etmemiz gerekir. İmam Hüseyin Kerbela kıyamını tevhid ve birlik uğruna yapmıştır. Çünkü Yezid'in başlatmış olduğu fitne ve ayrımcılık hareketi İslam inancını yok etmek ve İslam inancını parçalamak amacını taşıyordu. İmam Hüseyin bu tehlikeyi sezdiğinden dolayı, İslam'ın gelişiyle doğmuş olan, İman güneşinin nurunu yüreklerde filizlenen inanç, sevgi ve kardeşlik bağlarını dedesi Resulullah'ın (s.a.a) tesis etmiş olduğu adaleti, eşitliği ve hürriyeti idame ettirmek için, bile bile mübarek cismini ve kutsal ruhunu feda etmekten çekinmedi.

Ben sizlere, ne Kerbela faciasının bütün vahşetini, ne İmam Hüseyin'in bir avuç insanla Saa'd bin. Vakkas komutasındaki 30.000 silahlı askere karşı nasıl kahramanca savaştığını, ne Yezid'in askerlerinin çocukları nasıl barbarca katlettiklerini, ne de günlerce kadın ve çocukları nasıl susuzluktan ölüme mahkum ettiklerini anlatmak istemiyorum. Çünkü yapılan bu insanlık dışı sadistlikler, iman sahibi insanların şuurunu, yırtıcı kuşların gaga ve tırnaklarıyla saldırısına uğramış gibi delik deşik eder. Bilindiği gibi farz ve müstehap ameller Allah'ı tanımaya bağlıdır. Allah'ı gereği gibi tanımayan bir kimsenin, *“kurbet”* (yakınlık) kastı

geçerli olamaz. Zahiri ibadeti eksiksiz olarak yerine getirse bile; marifet olmaksızın faydasızdır. İmam Hüseyin'in (a.s), peygamberin evladı ve vasisi olduğunu, dini ihya etmek için kıyam ederek bu yolda şehit düştüğünü ve Yezid'e karşı kıyamının da onun dini hükümleri alenen ayak altına alarak, dinsizliği yaygınlaştırmasından dolayı olduğunu bilmemiz gerekir. Böyle kutsal bir görevin bilinci ile hak yolunda kendini ve aile efradını feda etmiş olan Seyyid-i Şüheda İmam Hüseyin'e ağlanmaz da kime ağlanır?

Hz. Resulullah'ın bir hadisinde şöyle buyurduğu nakledilmiştir:”Kim HÜSEYİN’i onun hakkını bilerek Kerbelada ziyaret ederse,cennet ona vacip olur.”

Yine buyurmuşlar ki:

“Kim Hüseyin’e onun hakkını bilerek ağlarsa, cennet ona farz olur.

Demek oluyor ki İmam Hüseyin'in (a.s) Kerbela'daki kıyamı hak için, din için, İslam için bir kıyamdı. Makam sevgisi ve makam hırsı için değil. Tereddüdü olanlar İmam Hüseyin'in şehadetinden Ehl-i Beytinin esaretine kadar olan olaylar üzerinde biraz düşünürlerse, hak ve hakikati görürler. Makam sevgisi için baş kaldıran ve zamanın devletine karşı kıyam eden biri asla çoluk çocuklarıyla yola çıkmaz. Küçük çocukları, hamile kadını, kundaktaki henüz ana sütü emen çocuğu beraberinde götürmez. Aksine kendisini destekleyecek bir orduyla galip gelmek için böyle bir yola koyulur. Zalim Yezid'in hilafeti döneminde şecere-i tayibe olan “**La ilahe illellah**” Allah'ın adı ve dininin hakikati yok olmaya yüz tutmuştu. Bahçesinin afetlerin saldırısına uğradığını gören her alim bahçıvan doğal olarak hemen onu korumaya kalkacaktır. Aksi halde bahçesinin ürünleri tümüyle yok olabilir. O zamanlarda tevhid ve risalet bahçesinin bahçıvanlığını, Hz. İmam Hüseyin üstlenmişti. Yani ilahi nassın gereği bu görev kendisine verilmişti. (Vasiyet ve hilafet) Beni Ümeyye'nin inad ve ilhadı, işi öyle bir noktaya vardırmıştı ki neredeyse tevhid ağacını kurutacak, hatta “**la ilahe illellah**” ağacının kökünü kazıyacaktı. İmam Hüseyin (a.s) bu durumu görünce yalnız ve yalnız risalet bahçesini ve şecere-i tayyibeyi güçlendirmek için Kerbela'ya doğru hareket etti. Ama susuzluğun ağacın tüm köklerine kadar işlediğini, normal suların artık yarar sağlayamayacağını, daha güçlü bir takviyeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Şecere-i Tayyibeyi ve tevhid ağacını sulamak, onu güçlendirmek, ancak kan vermekle mümkün olurdu. Kendisi de bu yüzden ağacını sulamak için en değerli gençlerini, sevdiği ashabını ve küçük çocuklarını da alarak Kerbela'ya götürdü.

Çünkü kendisini ve onları orada şecere-i tayyibeye kurban edecekti. İmam Hüseyin (s.a) Receb ayında Mekke'ye gitti. Çünkü bu ayda insanlar umre için Mekke'ye gidiyorlardı. Mekke'ye bu gidişi Kerbela yolculuğundan altı ay kadar önceydi. Ama kendisi o zamandan Kerbela yolculuğunu planlamaya başlamıştı. Arefe gününe kadar orada yüz binlerce insana konuşma yapıp gerçekleri onlara

anlatıyordu. Hilafet iddiasında olan Yezidin, dinin temelini yok etmeye çalıştığını, şarap içip kumar oynadığını, gününü köpek ve maymunlarla oynayarak geçirdiğini, dinin hükümlerini ayaklar altına aldığını, cediti Muhammed'in emeklerini heba etmek istediğini, kendisinin ise ceditinin dinini korumak için kıyam ettiğini ve her şeyi göze alarak bütün varlığını da feda etmeye hazır olduğunu halka bildiriyordu.

İmam Hüseyin (a.s) gerçeklerin hepsini herkese anlatamıyordu. Bu yüzden onun bu hareketine mani olmak isteyenlere kısa cevaplar verip geçiyordu. Ama kardeşi Muhammed bin Hanefiyye, amcası oğlu Abdullah bin Abbas gibi yakınlarına ve sırdaşlarına şöyle buyuruyordu. *“Zahirde galip olmayacağımı ben de biliyorum. Zafer ve fetih için de gitmiyorum. Ben ölmeye gidiyorum. Mazlumiyetimin gücüyle zulüm ve fesadın kökünü kazımak istiyorum. Ceditim Resulullah'ı (s.a.a) rüyamda gördüm. Bana şöyle buyurdular: Irak'a git; şüphesiz Allah Teala seni öldürülmüş olarak görmek istiyor.”*

Muhammed bin Hanefiyye ve İbn-i Abbas: *“Öyleyse kadınlar ve çocukları neden götürüyorsun?”* dediklerinde İmam şöyle buyurdu: *“Ceditim buyurdu ki Allah onları esir olarak görmek istiyor. Hz. Resulullah'ın (s.a.a) emriyle onları esaret için götürüyorum.”* Yani benim şahadetimle Ehl-i Beytim'in esaretinde bir sır vardır. Onların esareti benim şahadetimin tamamlayıcısıdır.

Mazlumiyetin bayraktarlığını yaparak Şam'a gidecekler. Yezid'in hilafetinin ve sultanının kökünü kazıyacaklar; küfrü ve zulmün bayrağını yıkacaklar. Öyle de oldu.

Hz. Zeyneb'in, Yezid'in eğlence meclisinde Benî Ümeyye'nin ileri gelenlerinin, yabancı elçilerin ve bir çok Yahudi ve Hıristiyan misafirler önünde yaptığı konuşmasıyla, ayrıca İmam Seyyid-ü s-Sacidin İmam Zeynelabidin'in de Mescid-i Emevi'de Yezid'in karşısında minberde yaptığı hitabesiyle, Benî Ümeyye'nin görkem ve azameti yok oldu ve halk gaflet uykusundan uyandı. İmam Seccad (a.s) Şam'da yaptığı bu konuşmasında, Allah Teala'ya hamd ve sena ettikten sonra şöyle buyurdular:

“Bize, (Âl-i Muhammed'e) Allah tarafından altı özellik verilmiştir. Diğer insanlara göre de yedi faziletimiz vardır. Bize ilim, sabır, cömertlik, fesahat, yiğitlik ve müminlerin kalplerine sevgimiz verilmiştir. Diğer insanlara göre olan faziletlerimiz ise şunlardır: Seçilmiş Peygamber Hz. Muhammed (s.a.a) bizdendir, Sıddık Emirülmüminin Ali bin Ebi Talib bizdendir, Hz. Cafer-i Tayyar bizdendir, Hz. Hamza bizdendir. Bu ümmetin iki sıbtı (iki evladı) Hasan ve Hüseyin bizdendir ve ahir zaman Mehdi'si de bizdendir.”

Sonra kendisini tanıtmaya başlayarak şöyle buyurdular.

“Beni tanıyanlar tanıyor; tanımayanlara ise şimdi kendimi tanıtıyorum: Ben, özel sıfat ve faziletlere sahip olan son Peygamber olan Muhammet Mustafa'nın evladıyım. “Ben, insanlar laileha illa-llah diyene dek onların burunlarına kılıç vuranın oğluyum. Ben, iki kılıçla Resulüllah'ın önünde savaşıyor, düşmanı iki mızrakla vuran, iki kere bi -at eden, kâfirlerle Bedir ve

Huneyn'de savaşan ve bir göz kırpması süresince bile Allah'ı unutmayanın oğluyum. Ben, müminlerin Salih'i, Peygamber'in varisi, Müslümanların başbuğu, mücahitlerin nuru, abidlerin ziyneti olanın oğluyum. Ben, Cebrail'in onayladığı, Mikâil'in yardım ettiği insanın oğluyum. Ben, Allah ve Resulün'ün davetini ilk kabul eden, imanda herkesten öne geçen, zalimlerin belini kıran, mazlumların hakkını alan, Arapların efendisi, Peygamberin iki evladı Hasan ve Hüseyinin babası olan Ali bin ebi Talip'in oğluyum."

İmam Zeynelabidin, sonra şöyle buyurdular:

Ben, Hatice-i Kübrâ'nın oğluyum. Ben, Fatmatüz- Zehra'nın oğluyum.

Ben, susuz dudaklarla şehit olanın oğluyum.

Ben, Kerbela'da ailesinin hürmeti gözetilmeyenin oğluyum. Ben, ailesi esir edilip Şam'a getirilen Seyyidişşüheda Hüseyin'in oğluyum."

Daha sonra İmam, dedesi Hz. Ali'nin faziletlerini anlattıktan sonra, babası İmam Hüseyin'in Kerbela'da başına gelenleri de anlatmaya başladı. Anlatılanlar o kadar acıklı ve anlamlıydı ki, halkın tümü ağlamaya başladı. Ortam öyle gerildi ki, Yezid korkuya kapılarak camiye terk etmek zorunda kaldı.

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz:

Bazı dar görüşlü insanlar Kerbela kıyamında Yezid'in zafere ulaştığını; Hüseyin'in yenildiğini sanırlar. Ama daha sonra, gelişen olayları dikkatle irdeleyecek olurlarsa sonucun tam aksine tecelli ettiğini anlayacaklardır. Çünkü zaferin gerçek olanı, insanın sağ kalıp düşmanın öldürülmesi demek değildir. İnsanın kendisi ölse bile amacının tahakkuk etmesi zaferlerin en büyüğü ve en onurlusudur.

Hiçbir zalimin zulmü cezasız kalmayacağı gibi Allah ve Resülü için yapılan her cihadın galibi hak olacaktır.